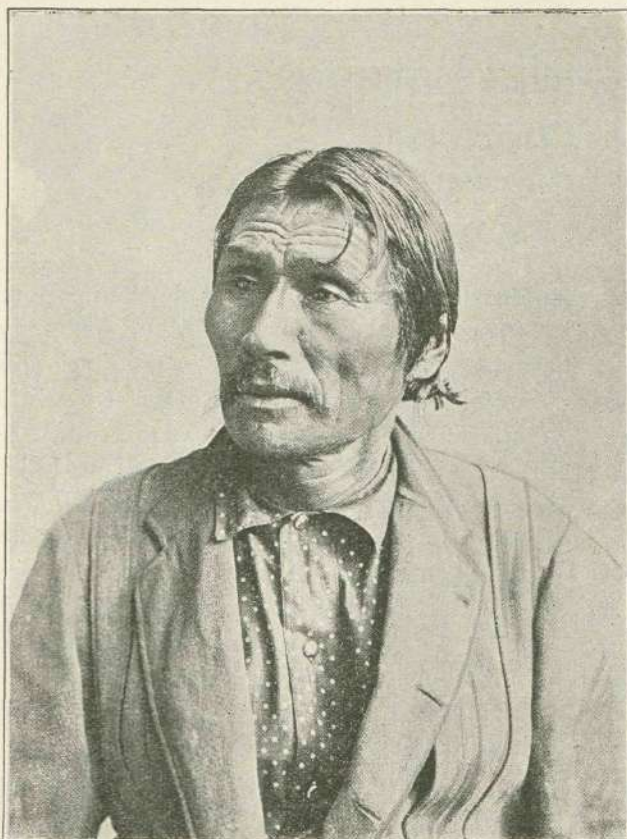

Čipevec iz sedanje dobe.

Na teh otokih biva blizu 1300 Indijanov čipavskega in otavskega plemena. Oba naroda se večkrat ženita medsebojno, pa tudi s Kanadci; črta potomcev pa se sledi od materine strani, in narodnost se loči razločno. Dočim ima otrok lahko Čipevca za očeta, če mu je mati Otavka, je dete vedno materine narodnosti in obratno. Pri Sucker Creeku živi 110 teh Indijanov, med katerimi je 94 protestantov; v Sheguindah jih je 153, samih protestantov, ostalih 1653 je zgolj katoličanov. Vrh teh živi v vasici Obidgewong 22 Čipevcev, ki so vsi še pogani.

Ti Indijani živé ob poljedelstvu in ribarstvu. Na južnem delu otoka Manitoulina pa se svet še ni odstopil državi, in kupčija z lesom je jedino sredstvo, ki služi domačinu v vsakdanji kruh.

Mnogo teh rdečkožcev, kakor izpričuje prvi državni tajnik, se preživlja s tem, da poleti služijo kot čolnarji in vodniki za iz-

letnike; nekaj jih dela tudi pri pilah in na parobrodih. Njih razmere so dokaj ugodne; državna vlada jih preskrbuje z misijonarji in učitelji in jako strogo pazi na postavo, ki ovira prodajanje opojnih pijač. Prebivalstvo na teh otokih raste uspešno.

Male srenje Otavcev nahajamo dalje proti severu v okolici Sault Ste. Marie; katoliški misijonarji z velikim uspehom delujejo med njimi.

Naj se slednjič karkoli zgodi z otavskim plemenom, čigar ljudstvo najbrž kmalu izgubi svojo identičnost, ime vendar nikdar ne izgine iz kanadske države, katere poglavitno mesto se zove Ottawa, ki je prejelo svoje ime po krasni reki, tekoči mimo tega mesta proti St. Lawrence. Nam Slovencem je to mesto že, več ali manj znano, zlasti onim, ki se vozijo od New-Jorka proti zapadu, vzemši vozni listek za Soo-Line železnico, vozečo preko južne Kanade, Wisconsin in Minnesota. Nehoté mi je predlanskim, vozečemu se preko Ottawe iz New-Jorka, kamor sem bil vabljen na počitnice, hodilo na misel

vse trpljenje, ves napor, vsa požrtvovalnost in železna vstrajnost nepozabnega Baraga, ko je s toliko gorečnostjo deloval v dušno in telesno blaginjo divjih nevernikov tudi po krajih, koder danes sopiha urni hlaçon. Na svoje oči sem sodil, koliko je imel prestati blagi apostol rdečkožcev, ko je iskal po neprodirnih gozdih in močvirnih nižinah v divji temi tavajoče pogane; saj tamošnji svet še danes ni veliko boljši, naseljenega je prav malo. A prevelika gorečnost za pridobivanje duš mu je dajala pogum, da se ni strašil nobene telesne zapreke; nase ni gledal, le da bi bili rešeni njegovi ljubljenci pogubljenja.

Dasi so otavske rodove, katere je izpreobračal oče Baraga v prvih letih misijonskega delovanja ob bregovih Michiganskega jezera in po Grand River-dolini, bili odpravili z michiganskega sveta, glas o tem vrlem plemenu indijanskih bojnikov bo ostal v